

да го милва и бащински подхвана:

— Ехъ, синко, разбирамъ ти болката, но какво да се прави? Безъ работа не може. Нали виждашъ, че и майка ти не може сама. Тръбва да ѝ помогнешъ. Най-голѣмъ си вкъщи. Ти отъ простата работа не се срамувай и не бѣгай! Гордъ бжди съ нея. Пъкъ за читанката... ти пакъ можешъ да я имашъ... и книги можешъ да имашъ. Нѣма да останешъ простъ, стига да искашъ. Знаешъ ли, колко много хора сж се изучили сами? Не само даскалътъ учи. Който иска, навсѣкжде се

учи. Понѣкога и проститѣ обувари ставатъ голѣми хора. А за читанка... азъ ще ти купя читанка. Ти само кажи каква. И се труди. Безъ трудъ нѣма сполука. Сутринъ ли ще четешъ, вечеръ ли, има време да настигнешъ другаритѣ си. Най-сладъкъ е коравиятъ залъкъ. Съ колкото по-голѣма мъжа се изучишъ, толкова по-добъръ човѣкъ ще станешъ. Това да запомнишъ отъ майсторъ Коля!

Мильо вдигна глава.

— Ама истина ли, бе майсторе? Ще ми купишъ ли читанка? Сжщата като на другитѣ? И книги ще ми купишъ?

Колко си добъръ!

Мильо сграбчи изцапаната ржка на майстора и бързо я зацѣлува. Сълзитѣ бѣха оставили две черни бразди по бузитѣ му, но очитѣ му свѣтѣха отъ радостъ. Майсторъ Колю издърпа смутено ржката си и седна. Той не очакваше, че радостта на чирака ще бжде толкова голѣма.

— Хайде, хайде, сега се залавяй на работа, че довечера ще дойдатъ за тия обуца!

— Ей сега, майсторе! — извика Мильо.

А искаше му се да вика, да скача, да пѣе. Навънъ

